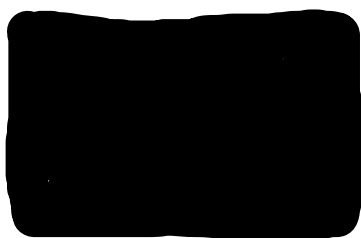

Minister Finansów i Gospodarki

Warszawa, 19 listopada 2025 roku

Sprawa: Odpowiedź na petycję
Znak sprawy: DD4.056.1.2025
Kontakt: Kancelaria MF
tel.: +48 22 694 55 55
e-mail: kancelaria@mf.gov.pl

Szanowny Panie,

działając na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach¹, w związku z wystąpieniem z 21 sierpnia 2025 r. w sprawie propozycji nowelizacji przepisów ustaw podatkowych PIT² i CIT³, polegającej na przeprowadzeniu reformy opodatkowania dochodów zagranicznych freelancerów świadczących usługi na rzecz polskich firm, o ile usługi te są wykonywane w całości poza terytorium Polski, pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

Postulaty zawarte w petycji

W wystąpieniu przedłożono propozycję dwuetapowej reformy polskiego systemu poboru podatku u źródła w ustawach PIT i CIT, obejmującej następujące założenia:

- **Etap 1 - nowelizacja ustaw podatkowych (do końca 2025 r.)**

¹ Dz. U. z 2018 r. poz. 870, z późn. zm.

² Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 163, z późn. zm.).

³ Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 278, z późn. zm.)

Wprowadzenie zasady opodatkowania przychodów nierezydentów tylko za granicą (w miejscu świadczenia usługi). Oznacza to, że nie będzie powstawał obowiązek poboru podatku pobieranego u źródła („WHT”) od usług niematerialnych świadczonych przez nierezydentów, jeżeli usługi te w całości, w sposób udokumentowany, będą wykonywane poza terytorium Polski. W konsekwencji, polski podmiot wypłacający dochód nierezydentowi nie byłby zobowiązany do poboru podatku WHT, ani do uzyskania od nierezydenta certyfikatu rezydencji, gdyż wystarczającym działaniem po stronie polskiego płatnika byłoby jedynie dochowanie należytej staranności.

- Etap 2 - rozwiązanie docelowe (wdrożenie od 2027 r.)
Utworzenie "Krajowego Rejestru Freelancerów Zagranicznych" (KRFZ), będącego publicznym i bezpłatnym rejestrem online, prowadzonym przez polską administrację skarbową (np. w ramach portalu e-Urząd Skarbowy). Po rejestracji w systemie, nierezydent uzyskałby unikalny numer KRFZ, a obowiązek płatnika sprowadzałby się wyłącznie do weryfikacji posiadania tego numeru przez nierezydenta, zwalniając płatnika w pełni z odpowiedzialności za pobór WHT.

Proponowana reforma, w swej istocie, dotyczy zatem zwolnienia z opodatkowania podatkiem PIT i CIT:

- podatników będących nierezydentami
- od przychodów z tytułu usług niematerialnych świadczonych na rzecz polskich podmiotów
- jeżeli usługi niematerialne wykonywane są poza terytorium RP.

Dodatkowym aspektem proponowanej reformy jest zniesienie obowiązku dokumentowania przez nierezydentów państwa rezydencji podatkowej za pomocą certyfikatu rezydencji.

Do wystąpienia załączono autorskie opracowanie założeń reformy oraz potencjalnych skutków w raporcie pt. "Międzynarodowy benchmark regulacji podatkowych dla nierezydentów-freelancerów”.

Stanowisko do postulatów zawartych w petycji

Odpowiadając na przedstawiony postulat, Minister Finansów i Gospodarki uprzejmie informuje, że analiza przedłożonej propozycji reformy podatkowej polegającej na zwolnieniu z opodatkowania przychodów nierezydentów

osiąganych z tytułu usług niematerialnych wskazuje, że postulat ten nie zasługuje na uwzględnienie.

1. W zakresie zwolnienia z opodatkowania zryczałtowanym podatkiem dochodowym należy wskazać, że postulowana reforma polega na całkowitej rezygnacji przez Polskę z prawa do opodatkowania dochodu uzyskiwanego na jej terytorium z usług niematerialnych świadczonych na rzecz polskiego podmiotu, bez odpowiedniej kompensaty w postaci analogicznego traktowania polskich rezydentów uzyskujących taki dochód za granicą.

Wnioskodawca bowiem stoi na stanowisku, że „źródłem problemu jest fundamentalna wada konstrukcyjna polskiego prawa podatkowego. Ustawy o PIT i CIT wprowadzają fikcję prawną, zgodnie z którą dochód z usług świadczonych przez nierezydenta jest uznawany za osiągnięty na terytorium Polski tylko dlatego, że wypłaca go polski podmiot – niezależnie od tego, gdzie usługa została faktycznie wykonana. Ta konstrukcja sama tworzy problem, który następnie próbuje nieudolnie rozwiązać za pomocą uciążliwego wymogu certyfikatu rezydencji. Jest to podejście sprzeczne z dominującą na świecie i logiczną zasadą, że dochód powinien być opodatkowany tam, gdzie powstaje, czyli w miejscu świadczenia usługi.”

W powyższym zakresie, należy podkreślić, że zjawisko określone w wystąpieniu jako „fundamentalna wada konstrukcyjna” polskiego systemu podatkowego to zasada, zgodnie z którą polskie ustawy podatkowe PIT i CIT mają zastosowanie do dochodu uzyskiwanego na terytorium Polski, a Polska taki dochód opodatkowuje. Rezygnacja przez Polskę z tego prawa może wynikać z odpowiednich postanowień zawieranych przez Polskę umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Umowy te wzorowane są na modelowych zasadach wypracowywanych wspólnie przez państwa w ramach organizacji międzynarodowych (OECD oraz ONZ), a następnie wcielanych w życie w ramach siatki umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Polska realizuje tę zasadę w ramach zawartych umów, m.in. poprzez rezygnację, w odpowiednich przypadkach, z prawa do opodatkowania dochodów nierezydentów. Warunkiem jednak zastosowania postanowień właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania jest przedłożenie przez nierezydenta certyfikatu rezydencji, który wskazuje na właściwą umowę, która powinna znaleźć zastosowanie do opodatkowania danego, konkretnego dochodu.

Oprócz utraty przez Polskę istotnych wpływów podatkowych z tytułu opodatkowania dochodów nierezydentów świadczących usługi na rzecz polskich podmiotów, wprowadzenie proponowanego rozwiązania prowadziłoby również do sytuacji, gdy dowolny podmiot dokonujący płatności z Polski do kontrahenta

zagranicznego (np. rezydenta rajów podatkowych), za dowolną usługę niematerialną (np. „usługę doradczą”) mógłby dokonać takiej płatności i nie pobrać od niej podatku wyłącznie na podstawie faktu, że usługa jest świadczona poza Polską. Należy podkreślić, że taka sytuacja jest niepożądana, gdyż, szczególnie w przypadku podmiotów powiązanych, oznaczałaby nieskrępowaną możliwość dokonywania optymalizacji podatkowych.

Należy również wskazać, że przedstawiona propozycja nie dotyczy jedynie postulatu proceduralnego w zakresie wprowadzenia ułatwień dla nierezydentów oraz zniesienia obowiązku przedstawiania certyfikatów rezydencji, jak podniesiono w wystąpieniu, lecz stanowi fundamentalną zmianę całego systemu podatków dochodowych, poprzez całkowitą rezygnację przez Polskę z prawa do opodatkowania dochodu uzyskiwanego na terytorium Polski z usług niematerialnych świadczonych przez nierezydentów.

2. W zakresie zniesienia obowiązku dokumentowania państwa rezydencji podatkowej za pomocą certyfikatu rezydencji, należy wskazać, że nie znajduje uzasadnienia teza, że zmiana ta odniosłaby pozytywny wpływ na rozwój polskich przedsiębiorstw na rynku międzynarodowym oraz spowodowałaby zwiększenie wpływów podatkowych do polskiego budżetu państwa. Należy podkreślić, że proponowana likwidacja obowiązku dokumentowania państwa rezydencji podatkowej nierezydenta za pomocą certyfikatu rezydencji prezentowana jest łącznie z postulatem całkowitego zniesienia wpływów budżetowych wynikających z opodatkowania nierezydentów od przychodów z tytułu usług niematerialnych.

Obowiązek przedstawienia certyfikatu rezydencji stanowi minimalny możliwy warunek w zakresie dokumentowania państwa rezydencji, pozwalający ustalić właściwą umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz wynikające z niej szczególne preferencje podatkowe przysługujące nierezydentom. Z konkretnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania może wynikać brak obowiązku opodatkowania w Polsce przychodów nierezydentów lub opodatkowanie ich według obniżonej, preferencyjnej stawki podatkowej w porównaniu do stawki krajowej. Zniesienie obowiązku przedkładania certyfikatu rezydencji skutkowałoby niemożliwością zastosowania umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania przez polskiego płatnika na etapie wypłaty wynagrodzenia, w związku z czym obowiązany byłby do zastosowania pełnej stawki podatku określonej w przepisach krajowych. Nierezydent następnie mógłby odzyskać nadpłacony w Polsce podatek w następstwie procedury stwierdzenia nadpłaty podatku, która jest dużo bardziej czasochłonna i skomplikowana dla nierezydentów w porównaniu z przedstawieniem certyfikatu rezydencji. Należy

podkreślić, że skutek ten mógłby zniechęcać nierezydentów do wyboru Polski jako państwa uzyskiwania dochodów.

Dodatkowo należy wskazać, że zniesienie obowiązku dokumentowania państwa rezydencji za pomocą certyfikatu rezydencji stanowiłoby dodatkowe obciążenie systemowe, gdyż konieczne byłoby dokonywanie przez organy podatkowe dodatkowej weryfikacji prawidłowości rozliczeń podatkowych nierezydentów, utrudniałoby to monitorowanie przepływów płatności dokonywanych za granicę w zamian za usługi niematerialne, jak również mogłoby się przyczynić do nadużyć oraz potencjalnej erozji polskiej bazy podatkowej.

Z wyżej przedstawionych względów, przedłożoną propozycję reformy ustaw PIT i CIT należy ocenić negatywnie, jako niosącą ryzyko daleko posuniętego rozszczelnienia systemu podatkowego w Polsce.

Z wyrazami szacunku

Z upoważnienia Ministra Finansów i Gospodarki

Jarosław Szatański

Dyrektor

Departamentu Podatków Dochodowych
w Ministerstwie Finansów

KLAUZULA INFORMACYJNA dotycząca przetwarzania danych osobowych w związku z wniesionymi do Ministerstwa Finansów skargami, wnioskami i petycjami znajduje się na stronie internetowej MF pod adresem:

<https://www.gov.pl/web/finanse/petycje-zalatw-sprawie>